

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Iglódi Endre ügyvéd (CÍME) által képviselt **FELPERES NEVE ÚJ** ([korábbi elnevezése: FELPERES NEVE RÉGI] FELPERES CÍME.; Cg.; adószáma:) felperesnek -, a Dr. Takó Ibolya ügyvéd (CÍME) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME; Cg; adószáma:.) alperes ellen, 7 128 660 Ft vételár és járulékai megfizetése iránt indított perében, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2011. február 14-én meghozott és 2011. március 4-én kijavított 13.G.40.359/2009/34. számú ítélete ellen, az alperes részéről 36. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban, az alulírott napon megtartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezéseit pedig helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 31 750 (Harmincegyezer-hétszázötven) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 34. sorszámon meghozott és a 35. sorszámú végzésével kijavított ítéletében az alperest arra kötelezte, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 1 023 225 Ft-ot, valamint 963 567 Ft perköltséget, ezt meghaladóan pedig a felperes keresetét elutasította.

Az ítéletben megállapított, a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns tényállás szerint 2008. október 8-án Község Önkormányzata, mint megrendelő és az alperes, mint vállalkozó között vállalkozási szerződés jött létre, amelyben az alperes az önkormányzat **C Í M.** szám alatt nagykonyhájának az átalakítására vállalkozott, bruttó 23 163 134 Ft vállalkozói díj ellenében.

A vállalkozási szerződés szerint az alperes egy db részszámla és egy darab végszámla benyújtására volt jogosult, amelyeket az önkormányzat a beérkezésüktől számított 60 napon belül vállalt kiegyenlíteni.

A vállalkozási szerződés tárgyát képező beruházás megvalósításához szükséges konyhatechnikai eszközök szállítására az alperes 2008. december 24-én szállítási szerződést kötött a felperessel, amelyben az alperes részéről megrendelt eszközök ellenértékét bruttó 6 898 080 Ft-ban határozták meg.

A fizetési feltételeket illetően a szállítási szerződés - egyebek mellett - a következőket tartalmazta:

„A teljes összeg megfizetése a szállítást követő 60 napon belül megtörténik, de nem hamarabb, mint a generálszámla beérkezésétől számított 3 munkanap”.

A szállítási szerződés tartalmazta továbbá, hogy késedelem esetén a felperes a mindenkori jegybanksi alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű kamat felszámítására jogosult.

A szállítási szerződésben megjelölt eszközöket - köztük egy **TÍPUS 1** és egy **TÍPUS 2** típusú gázüzemű ételfőző üstöt - a felperes 2009. január 8-án leszállította az alperesnek. Ugyanezen a napon a felperes 6 898 080 Ft-ról számlát állított ki az alperes felé, amelynek teljesítési határidejét 2009. március hó 7. napjában jelölte meg.

2009. március 2-án az alperes megrendelte a felperestől a január 8-án már leszállított konyhatechnikai eszközök helyszíni beüzemelését, amelyet a felperes 2009. március 5-én azzal a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 1**-vel végeztetett el, amely gazdasági társaság a beüzemelés időpontjában nem volt szakszervíze a berendezéseket gyártó **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 2**-nek.

A beüzemelés ellenértékéről a felperes 230 580 Ft összegű számlát állított ki az alperes felé, amelyben a fizetési határidejét 2009. március hó 13. napjában jelölte meg.

A konyhai eszközök beüzemelését követően a beruházó önkormányzat a **TÍPUS 2** típusú ételfőző üst működésében hibát észlelt. Mivel a felperes a hiba kijavítását a jótállási kötelezettsége körében nem vállalta, az önkormányzat a javítást a gyártó **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 2**. szakszervízeként működő **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 3**-tól rendelte meg, amely gazdasági társaság alkalmazottai megállapították, hogy a berendezés beüzemelése nem a gyártó által előírt módon történt. Erre tekintettel a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 3**. a berendezések beüzemelését a gyártó által előírt módon újra elvégezte, amely munka ellenértékéért az önkormányzat 85 920 Ft-ot részére megfizetett.

Az alperes a felperes 6 898 080 Ft, illetve a 230 580 Ft összegű számláit az azokon feltüntetett teljesítési határidőkön belül, annak ellenére nem egyenlítette ki, hogy a 2009. január 12-én kiállított részszámlájából a beruházó önkormányzat 2009. február 26-án 8 107 097 Ft-ot a részére megfizetett.

A felperes 2009. március 24-én és 2009. április 2-án írásban felszólította az alperest a fenti számlák kiegyenlítésére, a felszólítások azonban eredménytelenek maradtak. Az alperes a fizetési felszólításokra 2009. április 20-án írt válaszlevelében a teljesítések elmaradásának indokaként a felperes hibás teljesítésére hivatkozott.

2009. július 17-én Község Önkormányzata további 8 000 000 Ft-ot utalt át az alperesnek, aki azonban a felperessel szemben fennálló tartozását ebből az összegből sem rendezte.

Ezért a felperes 2009. július 27-én fizetési meghagyás kibocsátását kérte a bíróságtól az alperessel szemben 7 128 666 Ft és járulékai erejéig. Az alperes a fizetési meghagyással szemben határidőn belül ellentmondással élt, amelyben arra hivatkozott, hogy a felperes követelése még nem esedékes, figyelemmel arra, hogy a beruházó önkormányzat az általa kiállított „generálszámlát” - hibás teljesítésre hivatkozással - nem egyenlítette ki.

A perré alakult eljárás során az alperes a felperes tőkeköveteléséből - részletekben - 7 042 740 Ft-ot megfizetett. A még fennmaradt 85 920 Ft felperesi tőkeköveteléssel szemben pedig beszámítási kifogást terjesztett elő, arra hivatkozással, hogy a felperes a főzőüstök beüzemelését arra nem jogosult alvállalkozóval végeztette el, ezért a beüzemelést az önkormányzatnak újra el kellett végeztetnie, az ezzel felmerült 85 920 Ft többletköltségét pedig az önkormányzat az alperesnek járó vállalkozói díjból levonásba helyezte.

Az alperes részteljesítéseire tekintettel a felperes a keresetét akként módosította, hogy az alperest 85 920 Ft tőke és annak a módosított keresetben részletezett mértékű késedelmi kamatának, továbbá 1 023 225 Ft tőkésített késedelmi kamatnak a megfizetésére kérte kötelezni.

Az alperes a felperes módosított keresetének a teljes mértékben történő elutasítását kérte, egyrészt a beszámítási kifogásában előadottakra, másrészt pedig arra hivatkozással, hogy a teljesítésekkel nem esett késedelembe, mivel a szállítási szerződés fizetési feltételeinek helyes értelmezése szerint az ő fizetési kötelezettsége csak az azt követő 3. munkanapon következett be, amikor az önkormányzat a végszámlája teljes összegét kiegyenlítette, amely időponthoz képes a terhére késedelem nem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság a felperes módosított keresetét a 85 920 Ft tőkekövetelés tekintetében alaptalannak, az 1 023 225 Ft késedelmi kamat-követelés tekintetében pedig megalapozottnak találta.

A felperes késedelmi kamat iránti követelésével összefüggésben az ítélete indokolásában kifejtette, hogy a felek között létrejött szállítási szerződés fizetési feltételeinek nyelvtani értelmezéséből nem lehetett megalapozottan megállapítani, hogy az alperes valóban csak azt követően volt köteles a felperes felé teljesíteni, miután a neki járó teljes vállalkozói díjat a beruházó önkormányzattól megkapta. Annak következtében pedig, hogy az alperesnek a teljesítési határidőre vonatkozó előadását a felperes a per során vitatta, a perben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a szállítási szerződés a fizetési feltételek tekintetében az általa hivatkozott tartalommal jött létre.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint azonban az alperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget. Az alperes indítványára meghallgatott **POLGÁRMESTER NEVE** - a beruházó önkormányzat polgármestere - a meghallgatása során azt adta elő, hogy tudomása szerint a peres felek úgy állapodtak meg, hogy a felperes csak akkor kap pénzt, amikor pénzhez jut maga az alperes is.

A tanú fenti nyilatkozata alapján pedig nem lehetett bizonyítottnak elfogadni az alperesnek azt az állítását, hogy a szállítási szerződés alapján a fizetési kötelezettsége csak azt követően vált esedékessé, miután az önkormányzat a neki járó teljes vállalkozói díjat megfizette. Egyéb bizonyítékot pedig az alperes a szállítási szerződés általa hivatkozott tartalmú értelmezésének alátámasztására nem jelölt meg.

Az elsőfokú bíróság utalt arra is, hogy az alperes a vállalkozói díjának az önkormányzat általi teljes kiegyenlítése előtt több alkalommal nyújtott részteljesítést a felperesnek, amely magatartása ellentétben állt a teljesítési határidőre vonatkozó, a jelen perben tett nyilatkozataival.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a peres felek jogviszonyában a teljesítési határidőt illetően tényállásként azt állapította meg, hogy az alperes olyan ütemben volt

köteles a felperes felé teljesíteni, amilyen ütemben az önkormányzat teljesített az alperes felé.

Az önkormányzat részéről történt részteljesítések időpontjainak vizsgálata eredményeként pedig az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes késedelme a 6 898 080 Ft összegű számla esetében 2009. március hó 8. napjától, a 230 580 Ft összegű számla esetében pedig 2009. március hó 14. napjától kezdődően bekövetkezett.

A felperes azonban a módosított keresetében csupán 2009. június hó 9. napjától kezdődően érvényesített késedelmi kamat iránti követelést az alperessel szemben, amely felperesi nyilatkozathoz az elsőfokú bíróság kötve volt.

Az ettől az időponttól az egyes alperesi részteljesítésekig számított - az alperes részéről összecszerülésében nem vitatott - késedelmi kamat összege pedig 1 023 225 Ft volt, amelynek megtérítését a felperes a Ptk. 301.§ (1) bekezdése alapján alappal kérhette az alperestől.

A perköltségre vonatkozó döntését az elsőfokú bíróság azzal indokolta, hogy a 7 128 666 Ft perértékű ügyben a felperes 99%-ban pernyertes lett, ezért az általa előlegezett 277 800 Ft eljárási illetékből, valamint a 700 000 Ft ügyvédi munkadíjból és készkiadásból származó, összesen 977 800 Ft perköltségéből - az alperes 4455 Ft összegű, arányos perköltségének beszámítása után - 963 567 Ft-ra tarthatott igényt, a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján.

A felperes ügyvédi munkadíj és készkiadás címén felmerült perköltségének összegét az elsőfokú bíróság az iratokhoz csatolt, a felperes és a jogi képviselője között létrejött megbízási szerződésben meghatározott összeggel (700 000 Ft) azonos mértékben állapította meg, arra hivatkozással, hogy a szerződésben kikötött megbízási díj sem a jogi képviselő részéről kifejtett tevékenység, sem pedig a perérték alapján nem minősült eltúlzottnak.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen az ítélet részbeni megváltoztatását és a felperes teljes keresetének az elutasítását, másodlagosan pedig a felperes javára megítélt elsőfokú perköltség „megfelelő mérséklését” kérte.

Az alperes az ítélet elleni fellebbezésével egyidejűleg fellebbezést nyújtott be az elsőfokú bíróság 35. sorszámú, kijavító végzése ellen is, azonban az elsőfokú bíróság a 40. sorszámú meghozott végzésével az alperesnek a kijavító végzés ellen előterjesztett fellebbezését hivatalból elutasította, a Debreceni Ítéltábla pedig az elsőfokú bíróságnak ezt a végzését a 2012. július 4-én meghozott/2. számú végzésével helybenhagyta.

Az ítélet elleni fellebbezése indokaként az alperes előadta, hogy az elsőfokú bíróság „a Ptk. 207.§-ában foglaltak figyelmen kívül hagyásával, az eset körülményeinek megfelelő feltárása és mérlegelése nélkül” jutott arra a megállapításra, hogy az alperes a teljesítéssel késedelembe esett.

Előadta, hogy az önkormányzattal kötött vállalkozási szerződés alapján egy részszámla és a végyszámla benyújtására volt jogosult. A részszámlára történt kifizetésből pedig az alperesnek az addig már ténylegesen elvégzett, a beruházás építési munkáinak ellenértékét kellett kiegyenlítenie.

A felperes által leszállított és beüzemelt berendezések értékét, illetőleg a beüzemelés díját az alperes csak a 2009. április 8-án benyújtott végszámlájában érvényesítette a megrendelő felé, amelyre tekintettel a felperes felé is csak e végszámlának az önkormányzat részéről történt teljes kiegyenlítése után volt köteles teljesíteni, figyelemmel a szállítási szerződésben kikötött fizetési feltételekre.

Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárás során meghallgatott **POLGÁRMESTER NEVE** tanúvallomásának a helytelen értékelésével, illetőleg értelmezésével állapította meg, hogy az alperesnek a részszámlájára befolyt összeget nem az időben korábban elvégzett munkák finanszírozására, hanem a felperesnek járó díj kiegyenlítésére kellett volna fordítania.

A fellebbezésében is fenntartotta azt az állítását, hogy a felek között létrejött szállítási szerződés helyes értelmezése szerint a felperes felé fennálló fizetési kötelezettsége csak azt követően vált esedékessé, miután az önkormányzat a végszámláját maradéktalanul kiegyenlítette, amely időponthoz képest az alperes a felperes felé határidőben teljesített, késedelembe nem esett.

Sérelmezte az alperes a fellebbezésében a felperes javára ügyvédi munkadíj címén megítélt elsőfokú perköltség összegét is.

Állította, hogy a felperes és a jogi képviselője között létrejött megbízási szerződésben kikötött 700 000 Ft munkadíj mind a perértékhez, mind pedig a felperes jogi képviselője részéről kifejtett ügyvédi tevékenységhez mérten aránytalanul eltűzött, ezért „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 2.§-ának (2) bekezdése alapján, annak „megfelelő mérséklését” kérte.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helyes indokai alapján történő helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte, utalva az elsőfokú eljárásban már részletesen kifejtett jogi álláspontjára.

- / -

A peres felek a másodfokú eljárás során tárgyalás tartását nem kérték. Ezért az ítéletábra az alperes fellebbezését a Pp. 256/A.§ (1) bekezdésének f) pontja, valamint a (2), (3) és (4) bekezdései alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes keresetét részben elutasító rendelkezése ellen a felek fellebbezést nem terjesztettek elő. Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének ez a része a Pp. 228.§ (3) bekezdése alapján jogerőre emelkedett, a másodfokú bíróság pedig - a Pp. 253.§ (3) bekezdésében foglaltakra tekintettel - az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

Az ítéletábra az általa a másodfokú eljárásban hivatalból beszerzett felperesi cégmásolat alapján az elsőfokú bíróság részéről megállapított tényállást kiegészíti azzal, hogy a felperes elnevezése 2012. február 2-től kezdődően **FELPEES NEVE ÚJ**-re változott.

A Zala Megyei Bíróság a 2012. június 2-án jogerőre emelkedett/15. számú végzésével megállapította a felperes fizetéseképtelenségét és elrendelte a felszámolását. A felszámolás

kezdő időpontja: 2012. június 8., a bíróság részéről kijelölt felszámoló a CÉL-ORG Tanácsadó Kft. (1119 Budapest, Keveház u. 1-3.; felszámolóbiztos: Dr. Vadas Éva). A felszámoló a felperes korábbi törvényes képviselője részéről Dr. Iglódi Endre ügyvédnek adott meghatalmazását - a jelen másodfokú határozat meghozataláig - nem vonta vissza.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a felek jogvitájának minden lényeges elemére kiterjedően, helyesen állapította meg és helytálló az így megállapított tényállás alapján meghozott érdemi döntése is.

A felek által sem vitatott tényállás szerint a felperes és az alperes között 2008. december 24-én a Ptk. 379.§ (1) bekezdésében meghatározott szállítási-, 2009. december 2-án pedig a Ptk. 389.§ (1) bekezdésében meghatározott vállalkozási szerződések jöttek létre, amelyek - az alperes részéről a felperes hibás teljesítésére tekintettel jogszerűen visszatartott 85 920 Ft kivételével - teljesedésbe mentek.

A módosított kereset elbírálása során az elsőfokú bíróságnak - az alperes beszámítási kifogásán túlmenően - már „csak” abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az alperes a teljesítéssel késedelembe esett-e, ezáltal pedig a felperes késedelmi kamat iránti követelése megalapozott-e.

Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy mivel a szállítási szerződésnek a fizetési feltételekre vonatkozó rendelkezései alapján egyértelműen nem lehetett megállapítani, hogy a felek a teljesítési határidőt miként kívánták meghatározni, azt a perben rendelkezésre álló valamennyi bizonyítéknak a Ptk. 207.§ (1) bekezdése szerinti egybevetésével és értelmezésével kellett a bíróságnak megállapítani.

Ennek eredményeként pedig az elsőfokú bíróság a perben rendelkezésre állt bizonyítékok okszerű értékelésével, helyesen állapította meg, hogy a közöttük létrejött szállítási szerződés alapján az alperes a felperes követelését olyan ütemben lett volna köteles kiegyenlíteni, amilyen ütemben a beruházó önkormányzat teljesített felé.

Az elsőfokú bíróság részéről az ítélete indokolásában részletesen kifejtett indokokon túlmenően ezt a megállapítást támasztotta alá az is, hogy az alperes a felperes fizetési felszólításaira 2009. április 20-án küldött válaszában a teljesítést nem az önkormányzat felé kiállított végszámla kiegyenlítésének elmaradására, hanem a felperes hibás teljesítésére hivatkozással tagadta meg.

Rámutat az ítélet táblája arra is, hogy a szállítási szerződés kifejezett és egyértelmű rendelkezése hiányában a fizetési feltételeket illetően a szerződésnek nem lehetett olyan tartalmat tulajdonítani, mint amilyenre az alperes hivatkozott. Ez ugyanis a szerződés rendelkezéseinek olyan kiterjesztő értelmezését jelentette volna, amelyet a perben rendelkezésre álló egyéb adatok nem támasztottak alá.

Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletét lényegében a bizonyítás eredményének nem megfelelő mérlegelése és értékelése miatt támadta.

A következetesen érvényesülő bírósági gyakorlat szerint a bizonyítás eredményének mérlegelésére vonatkozó szabályok megsértéséről azonban csak akkor lehet szó, ha a bíróság által megállapított tényállás ellentétes az iratok tartalmával, illetőleg a bíróság a bizonyítékok egybevetése és összességükben való értékelése során okszerűtlen, logikai

ellentmondást tartalmazó következtetésre jut, vagy elmulasztja a bizonyítékok értékelésével összefüggő indokolási kötelezettségének a teljesítését.

A jelen esetben azonban az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésére álló bizonyítékok okszerű, ellentmondástól mentes mérlegelése alapján, az indokolási kötelezettségét maradéktalanul betartva, jogszabálysértés nélkül állapította meg, ezért annak a bizonyítékok felülmérlegelésével történő eltérő megállapítására a másodfokú eljárásban jogszerűen nem kerülhetett sor. (BH.2006/403. számú eseti határozat)

Alaptalanul sérelmezte az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság részéről a felperes javára megítélt perköltség összegét is.

A jelen esetben a felperes a részére ügyvédi munkadíj címén járó perköltség megállapítását a Rendelet 2.§ (1) bekezdésére hivatkozással kérte, amely rendelkezés szerint a fél pernyertessége esetére igényelheti, hogy részére a bíróság az ügyvéd munkadíjának és készkiadásainak címén kötelezze a pervesztes felet a fél és a képviselője között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött megbízási díj, valamint a fél által képviselője részére költségtérítésként megfizetett indokolt készkiadások együttes összegének megfizetésére.

A Rendelet 2.§-ának (2) bekezdése pedig lehetőséget biztosít a bíróság számára, hogy az (1) bekezdés alapján megállapított munkadíj összegét mérsékelje, ha az nem áll arányban a pertárgy értékével, vagy a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

A bíróságnak a fél és a jogi képviselője közötti megbízási szerződésben kikötött ügyvédi munkadíj esetleges mérséklése indokoltságának megítélésekor a jogvita bonyolultságát, a beadványok mennyiségét és terjedelmét, a tárgyalások számát és időigényességét, valamint a perelőkészítés munkaigényességét és a per során kifejtett ügyvédi tevékenység célszerűségét kell vizsgálnia.

Ezeket a körülményeket vizsgálva pedig a perbeli esetben a következők állapíthatók meg:

A 2009. július 27-én fizetési meghagyással indult és az alperes ellentmondása folytán perré alakult eljárásban a bíróság öt tárgyalást tartott, amelyeken a felperes kezshelyi székhelyű jogi képviselője minden esetben személyesen jelen volt.

Az elsőfokú eljárásban a felperes jogi képviselője 9 előkészítő iratot nyújtott be, amelyek átlagos 1-1.5 oldal terjedelműek voltak.

Mindezeket az adatokat figyelembe véve pedig a 7 128 666 Ft perértékű, a felperes 99%-os pernyertességével zárult ügyben az elsőfokú bíróság által megállapított - az általános forgalmi adót és a jogi képviselő készkiadásait is tartalmazó - 688 545 Ft ügyvédi munkadíj nem tekinthető eltúlzottnak, ezért annak mérséklésére a másodfokú bíróság nem látott indokot.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése eredménytelen volt. Ezért az alperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján a lerótt fellebbezési eljárási illetékből és az ügyvédi munkadíjból eredő saját másodfokú perköltségét maga köteles viselni. Köteles továbbá megtéríteni a felperes

ügyvédi munkadíjból származó másodfokú perköltségét is, amelynek összegét az ítélet tábla 1 023 225 Ft fellebbezett érték alapulvételével, a Rendelet 3.§ (2) bekezdésének a) pontjában, az (5) bekezdésben, valamint a 4/A.§-ban foglaltak figyelembevételével határozta meg, értékelve azt is, hogy a másodfokú eljárásban tárgyalás tartására nem került sor.

Debrecen, 2012. július 4.

Szilágyiné dr. Karsai Andrea sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró,
Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-